

РЕШЕНИЕ

№ 22560

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8161** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. Л. Н., чрез процесуален представител, срещу решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав, с което е изменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К, № 7792574 от 2023 г., издаден от МВР- СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП на И. Л. Н. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лева, като въззивният съд е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение - по чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП и е намалил размера на наложеното административно наказание „глоба“ до предвидения размер от 100 лева.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон - въззивният съд не е съобразил, че наказващият орган е дал на деянието изцяло грешна правна квалификация, поради което ЕФ следва да бъде не изменен, а отменен. Отделно от това се твърди, че в оспорваното решение съдът не е коментирал редовността на съставния по случая протокол по чл.10 от Наредба №8121з-532/12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и

протоколът и приложената към него снимка не отговарят на изискванията, заложиени в образеца.

Постъпила е и частна жалба по делото срещу Определение от 12.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд №17763/2023г. по описа на СРС, с което е оставена без разглеждане искането на И. Л. Н. за изменение в частта за разноските на решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав. В частната жалба се твърди, че определението е неправилно, тъй като не се изисква списъка за разноски да е писмен и в пледоарията пред СРС процесуалният представител на жалбоподателя е заявил, че претендира разноски като е посочил конкретния им вид и размер-адвокатско възнаграждение съобразно представен договор, който е доказателство за платените разноски. Счита, че изменението е приравнено на частична отмяна и се дължат разноски.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата, като моли решението на СРС да бъде отменено и претендира разноски по делото с представен списък.

Ответникът по касационната жалба – СДВР, чрез процесуалния си представител, редовно призован, в съдебно заседание оспорва касационната жалба, като счита, че същата е неоснователна и недоказана и моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира разноски по делото.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалбата и на частната жалба и счита, че решението и определението на СРС следва да бъдат потвърдени като правилни.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящият съдебен състав на АССГ при извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалбата и на частната жалба, с които е сезиран, намира, че са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадените жалби са процесуално допустими за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, е касационната жалба е неоснователна.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 23.06.2023 г. в 12:20 ч., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]преминал л.а. „Хюндай Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като до №86 скоростта му на движение била 109 км/ч, при разрешена такава от 80 км/ч. с пътен знак В26. Автомобилът бил собственост на жалбоподателя — И. Л. Н.. Скоростта била измерена посредством система за видеоконтрол АТСС- АРН САМ-SI, представляващо одобрен тип преносима автоматизирана система.

Системата за видеоконтрол е вписана под № 5126 в регистъра на одобрените за

използване типове средства за измерване на 07.09.2017 г. със срок на валидност на одобрението до 07.09.2027 г. Към датата на извършване на нарушението преносимата система е преминала периодична техническа проверка на 30.03.2023 г., като срокът на валидност на проверката е едногодишен.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш, предмет на проверка в настоящото производство, с който е наложена глоба в размер на 200 лева на жалбоподателя за нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустим и правилно.

С решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав, е изменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К, № 7792574 от 2023 г., издаден от МВР- СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП на И. Л. Н. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лева, като въззивният съд е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение - по чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП и е намалил размера на наложеното административно наказание „глоба“ до предвидения размер от 100 лева.

За да стигне до този извод, въззивният съд правилно е приел, че при така описаната по-горе фактическа обстановка И. Л. Н. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал.2 ЗДвП, като подробно е изложил мотиви в тази насока, които касационният състав изцяло споделя.

Правилно в случая, въззивният съд е приел, че не следва да се приложи разпоредбата на чл.189 ал.4 вр. ал.1 т.3 от ЗДвП, тъй като не е налице повторност на деянието, тъй като от доказателствата по делото- съдебно решение и извършена служебна справка от съда, се установява, че към датата на процесното нарушение - 23.06.2023 г. предходно издаденият ЕФ не е бил влязъл в сила, тъй като е бил предмет на дело пред РС-Б., решението по което на свой ред е обжалвано пред Административен съд-Бургас. Правилни са изводите на съда, че липсата на повторност по смисъла на закона, налага приложение на разпоредбата на чл. 63, ал.7, т.1 от ЗАНН, съгласно която съдът може да измени ЕФ, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, поради което в случая жалбоподателят следва да бъде санкциониран на основание чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "глоба" с фиксиран в закона размер от 100 лева. В този смисъл настоящият касационен състав изцяло споделя изложените мотиви на въззивния съд и не кредитира възраженията в касационната жалба, че ЕФ е трябвало да бъде изцяло отменен, а не изменен.

Не следва да бъдат споделени възраженията на касатора и относно редовността на съставния по случая протокол по чл.10 от Наредба №8121з-532/12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и протоколът и приложената към него снимка. На първо място следва да се отбележи, че в касационната жалба липса конкретка на кои точно изисквания, заложили в образеца не отговоря, според касатора, протокола по чл.10 от Наредбата. Отделно от това, дори да се приеме, че

са налице отклонения от образца в Наредбата, то тези разлики не са съществени, доколкото в него ясно и недвусмислено е отразено автоматизираното техническо средство, мястото на контрол, посока на движение на контролираните МПС, общото ограничение на скоростта начало и край на работа, дали има пътен знак за ограничение, дигитална снимка, посока на задействане, номера на служебния автомобил, брой установени нарушения, дата на проверка, подпис на длъжностното лице. Следва да бъде отбелязано и, че в случая протоколът е разгледан като едно от приложените по делото доказателства, като по делото налице и други писмени доказателства, от които може да бъде направен извода за извършеното нарушение, поради което изложените възражения в касационната жалба в тази част не могат да бъдат споделени.

Предвид гореизложеното обжалваното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По отношение на частната жалба срещу определение от 12.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд №17763/2023г. по описа на СРС, с което е оставено без разглеждане искането на И. Л. Н. за изменение в частта за разноските на решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав, съдът намира, че същата е основателна.

За да остави без разглеждане така направеното искане, районният съд е приел, че няма представен списък с разноски по делото.

В случая следва да бъде отбелязано, че молбата за присъждане на разноски по делото, следва да се разглежда като молба за допълване на решението по чл.250 ГПК, а не като молба по чл.248 ГПК, предвид произнасяне в решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав само по искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но не и по искането на процесуалния представител на жалбоподателя за разноски съгласно представения договор. С оглед Тълкувателно решение №6/2013 г. на ОСГК на ВКС пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноски не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част

Действително по делото няма представен списък с разноски, но в съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя изрично е заявил, че желае присъждане на разноските съгласно представения договор. Видно от материалите по делото такъв е представен пред въззивната инстанция като в него е посочено възнаграждението за адвоката в размер на 500.00лв., платени изцяло в брой при подписването на договора за правна услуга. Ето защо искането за присъждане на разноски е следвало да бъде разгледано по същество от въззивния съд.

Предвид гореизложеното Определение от 12.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд №17763/2023г. по описа на СРС следва да бъде отменено, като делото бъде върнато на съдебния състав за ново произнасяне, като въззивният съд да постанови акт по същество в частта за разноските.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за

заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1581/01.04.2024г. по нахд № 17763/2023 г. на СРС, НО, 13-ти състав.

ОТМЕНЯ определение от 12.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд №17763/2023г. по описа на СРС и ВРЪЦА за ново произнасяне на същия съдебен състав.

ОСЪЖДА И. Л. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: